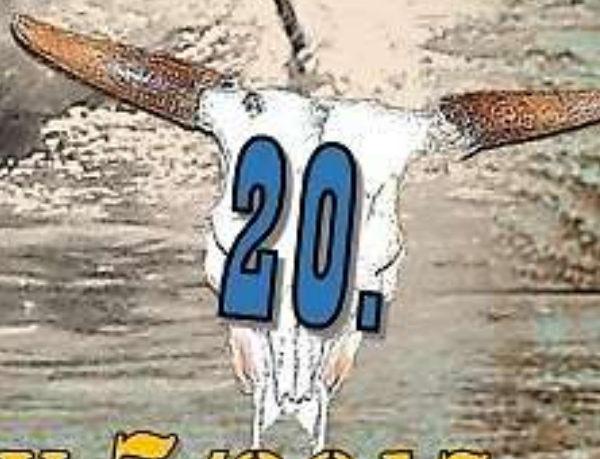

ŠTEKSON

TRAMPOVÉ PÁDLOVALI NA MEANDRECH

CI PAJS

II. ROČNÍK 7/2017

POTLACH SEVERSKÉ DVOJKY 1979

**TENKRÁT
V POLOMENÝCH HORÁCH**

SOBOTA 19.8.2017 OD 11 HODIN
ZVEME VŠECHNY DOBRODRUHY,
TRAPERY, SERNY, RANCERY, LEPE
DEVY, PRADLESTY... PROZIT KRASNE
ODPOLEDNE NA DIVOKEM ZAPADE
BAR BUDE V PROVOZU

**MOJE LETOKRUHY
19.8.2017
VYSTAVA**

SKAUT A SRAMP, KRONIKY, POMELENY,
KALENDARE, BROZURY, CASOPISY,
ZURDLA A JINE, CO JSEM KDY NAPSAL
A VYTVORIL.

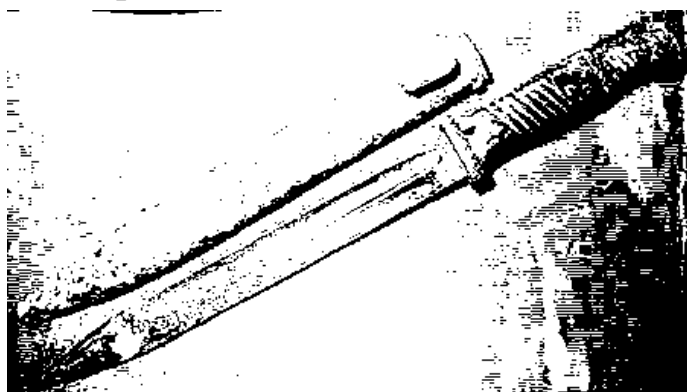
Na všechny kamarády se těší osadníci. Ahoj!

POVĚSTI AMERIKY II Martin Šíla

POVĚST O HAGENOVĚ NOŽI

"Jak myslíš, že jsme hluboko?" ptal se vytáhlý tramp ve staré maskáčové bundě svého kamaráda, který baterkou osvětloval starou štolu. "Řekl bych, že dost, tady jsme ještě nikdy nebyli, Dane." "To je sice hezký, ovšem nejraději bych odsud vypadl zpět nahoru!" ozval se třetí, poslední člen skupinky trampů, kteří právě procházeli jednou ze štol Ameriky. V podzemí byli již téměř přes hodinu. Umluvil je Pete, který teď šel vpředu a svítil. Danovi a Petrovi, který uzavíral skupinu, se do štol moc nechtělo, nejraději by zůstali nahoře, na sluníčku. "Víte co, kluci?" ozval se Pete, který tušil, že nálada jeho kamarádů klesá k bodu mrazu. "Dojdeme támhle k té zatáčce a pak se vrátím. Za necelou minutu stála trojice u místa, kde štolu uhýbala. "Vidíš, ono by to stejně dál nešlo." řekl Dan, protože světla jejich baterek dopadla na zával, který přehrazoval celou štolu. "No jo." zabručel Pete a světelným kuzelem přejížděl stěnu z balvanů. Náhle zpozorněl... U stropu zahlédl cosi tmavého. Posvítit na to místo ještě jednou a viděl, že tam nahoře není zával úplný, mezi hromadou kamení a suti zůstalo místo. "Hele, vidíte to taky?" Dvě baterky jeho společníků zamířily na místo, které osvětloval. "No jo, vidíme, ale co s tím, snad tam nechceš lézt? Vždyť to může každou chvíli spadnout!" Jenže Pete je neposlouchal a po hromadě kamenů šplhal k otvoru. Zával byl naštěstí postupný, takže mu to nedalo velkou práci. Posvítit baterkou do nezavaleného místa a zavolal na své dva kamarády: "Pánové, dvě dobré zprávy. Ten zával je široký sotva metr a za ním vidím světlo. Když se tady nahoře protáhneme, nebudeme se muset pracně vracet chodbami vzhůru!" Petr a Dan se zamysleli. Představa zpáteční cesty labyrintem štol je nijak nelákala. "Tak dobře", povídá Dan nakonec, "ale jdeš první!" To se již Pete drápal na druhou stranu závalu. Po něm se s nadáváním a klením protáhli jeho dva kamarádi.

"Teda, připadám si jako píďalka jablečná!" nadával Dan, když si oprašoval svůj maskáč. "A kde ta chodba vůbec ústí?" Jenže to už byl Pete před nimi a pomalu prolézal

rozsedlinou, ze které vycházela sluneční záře. "Pánové, tohle není umělé vyústění, něco způsobilo, že kdysi dávno se utrhł kus skály a tím se otevřela tahle puklina." oznamoval obou kamarádům, když se protáhl ven. "A jak to vypadá venku?" "No, nebude to snadné, puklina ústí přímo uprostřed skály. Je sice hodně strmá, ale snad to slezeme!" "Jé kluci, pojděte sem!" ozval se najednou Petr. "Podívejte, co jsem našel!" Pete se spustil zpět do štoly a s Danem běželi k tomu, na co svítil jejich kamarád baterkou. Žlutý kužel světla jasně ukazoval předmět v kamení - lidskou lebku bez spodní čelisti! "Proboha, kde se to tu vzalo!" vydechl Dan. "Vím já?" odpověděl mu Pete, když se vzpamatoval "Tahle štola je vůbec podivná, je zvláště velká a nepravidelná. Jako by tu něco..." "Vybuchlo" doplnil ho Petr, který se už také vzpamatoval. "Ano, jako by tu něco vybuchlo. Pojděte, trochu se zde porozhlédneme!" Všichni tři kamarádi začali při světle baterek prohledávat prosto ohraničený z jedné strany závałem a z druhé spadlou skálou. Za chvíli jim bylo jasné, že tato jeskyně vznikla spojením dvou štol, které vznikly neznámým způsobem. "Podívejte", řekl Petr, "byly to vlastně dvě štoly vedle sebe, v jedné muselo něco explodovat, tím se prolomila stěna, která je oddělovala. Vlna exploze se hnala dál a odtrhla kus skály, který tvořil vnější stěnu. Je to opravdu zázrak, že se to nezřítilo všechno!" "Hele, co mám!" vykřikl Dan a ukazoval na velkou, bílou kost, zpola zasypanou mezi kameny. Za chvíli našel Petr ještě kus žebra, které bylo zlomené. "Pojděte pryč, tady se muselo stát cosi strašného!" řekl najednou Dan. I oba jeho kamarádi měli podobný pocit, a proto rychle všichni zamířili ke štěrbině. Náhle Peteho baterka osvítila jakýsi podlouhlý předmět u jeho nohou. Tramp se pro něj sehnul, a když ho zvedl, poznal, že v ruce drží dlouhý nůž v plechovém pouzdře. "Co jsi to našel?" "Až venku, pak vám to ukážu!" Na světle se všichni tři zvědavě dívali na nalezenou věc. Ten dlouhý nůž byl německý vojenský bajonet, který používal ve své výzbroji Wehrmacht.

"Kde se to tam mohlo vzít?" mudroval Dan. "Kdyby to tam leželo od války, tak je to už celé zrezlé. Tenhle ale vypadá, jako by tam ležel 15 až 20 let." "To už je jedno," přerušil jeho úvahy Pete. Každopádně nikomu ani slovo, co jsme tam viděli. Tomu chudákovi stejně nikdo nepomůže a my bychom měli jen zbytečné problémy s policajty. Jo, umíte někdo německy?

Tady je něco napsáno" "Ukaž, dej to sem, já to zkusím vyluštit." sáhl po bajonetu Petr. Za chvíli se obrátil bledý jako stěna ke svým kamarádům. "Tak kluci, víte, co je tu vyškrabáno? Na jedné straně nápis "Svému osudu neujdeš a na druhé je jméno" "Jaké jméno?" zeptal se sípavě Dan. "Jméno Hans Hagen!"

"Říkám ti, zbav se toho nože, je určitě prokletý!" "A já říkám, že ne, Dane!". Dvě sedící postavy vedly u skomírajícího ohně v pozdní hodinu vášnivou debatu. Bylo již pozdě v noci a jen hvězdy osvětlovaly malý zarostlý lom, ve kterém tato dvojice seděla. "Jen si vzpomeň na ten den, co jsme ho našli. Když jsme vylezli z Hagenova hrobu a slézali skálu, do které puklina ústila, se stalo co?" "Já hergot vím, Petr nešťastně sklouznul a při pádu si tříštivě zlomil obě nohy. Dobře si to pamatuji, ještě dnes mi běhá hrůza po zádech, když si vzpomenu, jak jsme ho nesli v celtě a z obou mu trčely roztráštěné kosti. Už o tom nemluv!" odpověděl vztekle Pete a hodil do hasnoucích uhlíků hrst jehličí. "A Petr měl co? Horolezecký výcvik. Pro něj ta skála měla být procházka lesem. A jestlipak si pamatuješ, co měl tehdy při lezení u sebe? Hagenův bodák!" "Prostě měl smůlu," pře se Pete dál. "Šlápl vedle a už to bylo." "No a co ten kluk, kterému si ten bodák pak prodal?" "Ale to byl nějaký sběratel starých vojenských věcí." No a jak skončil?" tepal Dan pořád do kamaráda. "Zastřelil se z jedné pistole z té své sbírky." zahučel Pete. "No a co udělal těsně před sebevraždou? Vzal Hagenův bodák a poslal ti ho zpátky s dopisem, že je ta věc prokletá!" "No dobře tak dobře, umluvil si mě, zítra zaneseme bodák tam, kde jsme ho vzali. Ale teď už je pozdě, jdeme spát." Za půl hodiny Měsíc, který se objevil z mraků, osvětlil dvě postavy, které oddechovaly zachumlané ve spacákách. U jedné z nich ležel v pouzdře starý bajonet, který se ve stříbrných paprscích podivně leskl....

"Byla to tahle štola nebo nebyla?" ptal se Dan svého kamaráda. "Já nevím" odpověděl Pete. "Když jsi nechtěl šplhat skálou k rozsedlině, musíme se k hrobu dostat znovu chodbami. Ale ani já si přesně nepamatuji, kterou štolou jsme se tam tenkrát dostali. Možná to byla támhleta vlevo." Dvojice trampů zamířila k jedné z mnoha štol, jejichž otvory tu čněly jako prázdné oči lebek. "No já nevím, možná to je ona, ale jist si nejsem," oponoval Dan. "Hele nemudruj, zkusíme to." Oba chlapci vykročili do tmy. Kužele jejich baterek prořízly tmu, na zemi byly poznat stopy po vytrhaných kolejnicích. Štola mírně stoupala, šli asi deset minut, když tu náhle za jednou zatáčkou, zával! "Tak ta to opravdu nebyla. Vrátime se a budeme hledat dál."

komentoval situaci Pete. U vchodu byli hned. Ostré sluneční světlo je bolestivě udeřilo do očí. Ještě než se úplně stačili rozkoukat, ozvalo se: "Stát, Občanské průkazy!" Pete pochopil jako první. Přímo za nimi čněla cedule s nápisem, "Vstup do štol pod pokutou 500 korun přísně zakázán!" Znali ji, byla všude u lomů, téměř v celé Americe. Jenže VB dělá zátahy až v sobotu, dnes je pátek, jeli ven o den dřív. Proklatá smůla. A nebo..? Jeho pohled sjel na bodák, který měl u pasu. "A tak pánové nemají peníze?" smál se uštěpačně muž s hodností majora "No to je hezké!" A co je tohle?" zvolal a hodil před oba trampy německý bajonet. "No nůž." odpověděl Dan. "Jo nůž?" A vy nevíte, že zbrojní zákon zakazuje tyto věci volně nosit a používat?" Chlapci jen pokrčili rameny. "Takových jako vy jsem tu už měl desítky, peníze samozřejmě nemáte, tak co s vámi. Už tu na vás mám jeden záznam o tom úrazu. Pánové, to je naposledy co jsme vás chytli u štol. Jezděte si na vaše "čundry" někam jinam. Individua jako vy tenhle stát nepotřebuje!" dodal na závěr svého proslovu a ukázal významně na rudou hvězdu, visící mu nad hlavou. "Takže teď na vás přijde oznámení do školy a domů, vaši rodiče budou muset tu pokutu zaplatit!", škodolibě se major zasmál. "A tohle," ukázal na bajonet "zabavujeme! Je to zbraň!" Dan i Pete po jeho slovech pocítili jakési ulehčení, i když představa úředního dopisu a jeho následků nebyla nijak lákavá. "Rotný!" "Zde!" "Odveď ty dva!" "Rozkaz!" Když se za oběma trampy zavřely dveře, vzal major do ruky zabavený bajonet. "Pěkný kousek." uvažoval v duchu. "Asi si ho nechám sám, v mé sbírce mu bude lépe než u těch dvou lumpů. Jak se vůbec jmenovali" sáhl po protokolu. Na jeho vrchu stálo datu 17.11.1989.

"Ty jsi ho nepoznal?" ptal se Dan Peteho cestou k nádraží. "A koho pořád?" "No toho chlapa, co tamhle uklízel ty popelnice." "Nepoznal, kdo to byl?" "No přece ten major, co nám před rokem zabavil ten Hagenův bajonet!

Určitě to byl on!" "No vidíš", povídá Pete, "boží mlýny spravedlnosti ho přece jen dostaly." "No já myslím, že v tom bylo něco jiného." usmál se Dan a narovnal usárnu na zádech. V duchu se ptal, kde asi skončil Hagenův bodák. Jenže tuto odpověď znal pouze muž, který za nimi zápasil s těžkou nádobou na odpadky. Jenom on věděl, do které štoly zahodil ten proklatý kus železa, když poznal, že mu od jeho získání přináší jen smůlu. Ale to už je jiný příběh.

HVĚZDY A ZÁKON Ladislav Frank Nykl – 6. díl

SPECIÁLNÍ AGENT RAILWAY EXPRES

Dostavníková společnost Wells Fargo nezanikla, ale sloučením s firmou American Express Railway se v roce 1929 ustanovila společnost se jménem Railway Express Company. Tento odznak nosili speciální agenti přepravní společnosti, jejichž prací bylo zajistit bezpečnou dodávku všeho zboží, které bylo odesláno jinou agenturou. Takže měli za povinnost ochránit vážený majetek před krádežemi a přepadením hlavně na železnici. Agenti hlídali nakládání cenných lodních zásilek a vyšetřovali hlášení o krádežích nebo poškození při dopravě lodí i železnicí. Hlídkovali na železnici u rychlíkových vagónů, zavazadlových vagónů a nákladních vozů během cesty. Střežili nakládání cenností, peněz, drahých kovů, strategických surovin nebo prototypy strojů. Zatýkali neoprávněné osoby a odstraňovali je z vlaku na další zastávce, nebo do jiného vagónu. Na základě hlášení pátrali po krádežích jako běžný detektiv. Agenti také připravovali zprávy o zjištěných zločincích a navrhovali vyšetřování.

Foto – archiv.

ALASKA TERRITORY MARSHAL

V roce 1884 pomáhali uplatňovat federální zákon na drsném teritoriu Aljašky federální MARSHALOVÉ spolu s US Okresním soudcem. V začátcích Zlaté horečky tam byl jeden MARSHAL se zástupcem. V roce 1897 byli oba zástupci zákona William C. Watts a James Mark Rowan, prvními zavražděnými při výkonu své funkce. Tohle je odznak, který tehdy nosili.

Nechali svůj život ve službě státu Aljaška:

William C. Watts, DEPUTY US MARSHAL byl 1. září zastřelen při pokusu o zatčení zločince na Admiralty Islandu.

Alvin Miller, CHIEF OF POLICE byl 2. listopadu 1908 postřelen v místním vězení obžalovanou mentálně narušenou ženou, když se s ní pokusil navázat kontakt a následně zemřel.

Charles H. Wiley, SEWARD NIGHT PATROLMAN zemřel 4. října 1917 dva dny po střelné ráně v Sewardské vězeňské místnosti během výslechu. Wiley také vystřelil a svého útočníka zabil.

Isaac Evans, DEPUTY US MARSHAL byl zastřelen 3. září 1919 při pokusu o zatčení v Sewardu. Jeho útočník později zavraždil prostitutku ve městě Anchorage. Byl odsouzen k pobytu ve vězení, ale v roce 1940 unikl a nebyl nikdy dopaden.

John J. Sturgus, CHIEF OF POLICE byl zastřelen 20. února 1921 svou vlastní zbraní, šest týdnů po nástupu do funkce na ministerstvo. I přes vyhlášenou odměnu 1950 dolarů za dopadení vraha, ten nebyl nikdy dopaden.

Harry C. Kavanaugh, CHIEF OF POLICE byl postřelen 2. ledna 1924 při pokusu o zatčení opilce v Anchorage. Zemřel den potom.

Foto - zlatokopové na Aljašce.

Foto - hrob DEP. US. MARSHALA J. M. Rowana.

COLORADO RANGERS

V roce 1861 byli Jeffersonovi Rangers, kteří byli původně založení v roce 1859 a dosud udržovali klid v Coloradu, reorganizovaní do COLORADO RANGERS. 29. ledna 1923 guvernér William Sweet dal mocí svého úřadu COLORADO RANGERS rozpustit a nechal tak Colorado bez ochrany celostátní policie až do roku 1935.

21. února 1941 bylo vydáno osvědčení pro jízdní oddíl COLORADO RANGERS, který organizoval guvernér Teller Ammons, jako skupinu dobrovolníků jednoho útvaru v Baily. V roce 1955 byli Colorádští jízdní Rangers změněni na oddíly tvořené z několika týmů a rozdělení po celé zemi.

SAN JUAN COLORADO RANGERS

SAN JUAN RANGERS byli další málo známou součástí legendy staré západní hranice. Rangers byli stateční lidé, kteří vyčnívali z davu. Někteří byli dosazeni úřady, jiní z řad dobrovolníků. Jejich úloha byla strážit zákon či hlídat dobytčí ohrady před zloději dobytka a koní, uklidňovat neukázněné karbaníky a napité kovboje, prostě udržovat pořádek ve městě a okolí. Plat měli velmi malý a hodiny v práci velmi dlouhé a často byla místo odměny kulka v zádech.

SPECIAL RANGERS

Tento odznak se objevil tehdy, když stát Texas a členové dobytkářského sdružení jihozápadu se rozhodli vzít své věci do vlastních rukou a začali stopovat a honit zloděje dobytka i koní, ve snaze ochránit sami svá stáda. Začali si najímat na své vlastní pastviny detektivy. Tito SPECIÁL RANGERS pouze nájemní střelci a byli placeni za likvidaci zlodějů dobytka. Obvykle to byl „Soudce Lynč“, kulka nebo laso!

Slavný armádní scout Tom Horn už byl znuděný prací u Pinkertonů a začal se ucházet o práci u firmy Swan Land, dobytkářské společnosti ve Wyomingu jako nájemný střelec. Jeho oběti byli zloději dobytka a koní a ostatní usedlíci na přidělené půdě, jež se pokoušeli zabírat volnou pastvu. „Dobytkářští baroni“ byli vzteklí a zhnusení, když viděli, že trestní orgány nechávají zloděje dobytka a koní vyváznout, a tak si najímali lidi, jako byl Horn, aby se za ně starali. Když pak omylem zastřelil mladého Willie Nickela, kterého si spletl s jeho otcem, vzpurným chovatelem ovcí, dostal se do vězení. Napřed se pokusil utéct a pak byl 20. listopadu 1903 Horn oběšen. Jestli byl opravdu vinen, to už se dnes neví, ale nikdo mu tehdy nepomohl, asi moc věděl.

Foto - Tom Horn.

TERRITORIAL RANGERS

ARIZONA TERRITORIAL RANGERS byli poprvé utvořeni v dubnu 1860 dočasným guvernérem dr. Lewisem S. Owingsem spolu s Jamesem H. Tevisem, který se také stal prvním kapitánem. Původní Hlavní stan byl v Pinos Altos. Když se Arizona připojila ke Confederaci, muži co tvořili základ ARIZONA RANGERS se spojili s Jižanskou armádou, zbytek se rozprchnul. Bohužel po Občanské válce nastaly problémy se stavením jakéhosi druhu celostátních policejních sborů a to ihned po rozpadu státní policie. Texas se ale znovu vzpamatoval. Vojáci, velitelé od válečných vysloužilců Unionistické armády, začali systematicky pomáhat zbavit Texas od jeho indiánského problému.

Batalion majora Jonese se ukázal být efektivním ramenem zákona, a tak účinnou organizací, že to trvalo více než čtvrt století, kdy sám přišel zákon osadníkům a hraničářům. Dobrých pět let pak musel Texas čelit největší hrozbě nezákonnosti. Proto v roce 1874, zákonodárny sbor vytvořil znovu dva oddíly Rangers, které by se postavily této situaci – Hraniční prapor /Fronier batalion/, vedl major John B. Jones a organizovaný zvláštní oddíl pod vedením kapitána Leandera Mc Nelly.

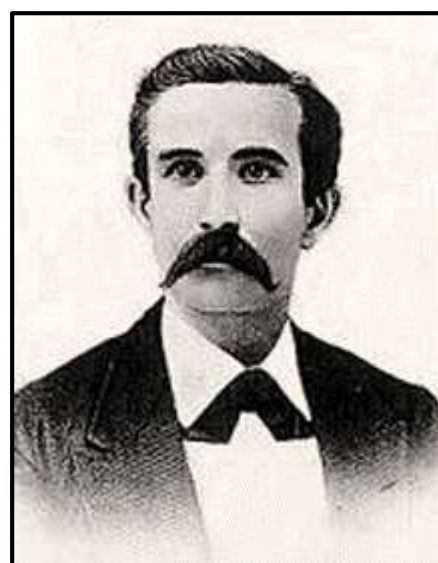

Foto - major J. B. Jones.

CALIFORNIA RANGERS

28. května 1853 v Quartsbugu Mariposa County sestavil bývalý důstojník TEXAS RANGERS Harry Love oddíl CALIFORNIA RANGERS. Tato kumpanie se skládala z dvaceti mužů, jež předtím sloužili pod kapitánem Love v Mexické válce. CALIFORNIA RANGERS byla pak často uváděna jako LOVE RANGERS, když vyrazila se svými lidmi stíhat známého desperáta Joaquina Murieta, kterého obyčejní lidé nazývali Robinem

Obrázek - Harry Love.

Hoodem staré Kalifornie. Právě utvořené státní orgány nabídly velkou odměnu za Mexikánce, který okrádal a přepadával cizí zlatokopy, hlavně gringos. Pašoval kradené koně do Mexika a zabíjel všechny Američany, kteří prý nějak urazili nebo ponížili Mexikánce. LOVES RANGERS dopadli Murietův gang 25. července 1853 v Tulare Valley. Harry setnul hlavu jeho mrtvole a dal ji do velké sklenice pro veřejné předvádění. Byl v tom ale jediný problém, že pravděpodobně zabili nesprávného muže. Historici si dnes jsou jisti tím, že opravdový Joaquin unikl a zemřel jinde nebo opustil Kalifornii. Úřady ale byly přesvědčeny, že už je mrtev. Harry Love byl prohlášen za hrdinu a získal 5000 dolarů.

INDIAN POLICE - WIND RIVER WYOMING

Tento odznak nosili strážci pořádku na Wind River. Rezervace na Wind River /Větrné řece/ slouží jako současný domov východních Šošonů a severních Arapahů. Rezervace pokrývá víc, než 2,2 milióny akrů ve středním Wyomingu na krásném povodí Wind River. Je to už tradiční domov kmene Shoshones – Šošonů a po staletí se jmenuje Warm Valley of the Wind River „Teplé údolí Větrné řeky“, podle svých indiánských obyvatel. Tato rezervace je třetí největší ve Spojených státech. Nejslavnějším vůdcem kmene Shoshonen byl náčelník Washakie. Východní Šošoni si zvolili tuto rezervaci podpisem smlouvy ve Fort Bridger v roce 1868. Severní Arapahové s jejich vůdci Black Coal /Černé uhlí/, Sharp Nose /Ostrý nos/, Little Wolf /Malý vlk/ a White Horse /Bílý kůň/, se usadili v rezervaci na začátku roku 1877. jejich příbuzní jižní Arapahové byli přesunuti s jižními Cheyenne do rezervace v západní Oklahomě, kde jsou jejich potomci dodnes.

Foto - náčelník Washakie.

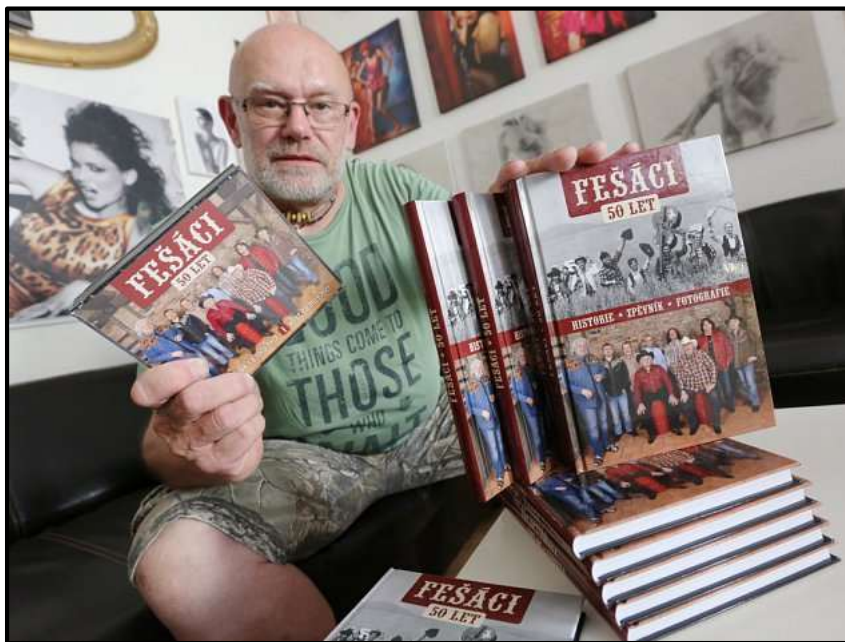
KNIHA FEŠÁCI 50 LET

Fotoarchiv Fešáka Pavla Brümera mě vážně dostal!

Ústí nad Labem /ROZHOVOR/ - Rok 2017 je rokem Fešáků. Kapela, ve které zpíval třeba i Michal Tučný, vydala ke svým 50. narozeninám 3CD plné hitů i novinek. Ústecký fotograf Petr Berounský - Viki jí věnoval celou knihu.

Kromě historie kapely, která vznikla v roce 1967 v Ústí, kniha Fešáci 50 let obsahuje i unikátní snímky. Některé Petr Berounský našel v archivu členů kapely, jiné pořídil sám, když s Fešáky spolupracoval.

„V roce 1987 jsem jim dělal fotografii k Salonu Fešáků. Členové kapely na ní jsou jako figuríny a mají na sobě visačky," vzpomíná Petr Berounský.

Fotograf Petr Berounský - Viki vydává knihu o Fešácích.

Novinku, která vyšla minulý týden, si lidé budou moci koupit i na koncertech Fešáků. Třeba hned v sobotu, kdy country legenda zahraje na festivalu Porta 2017 v parku na Severní Terasě.

Je knížka shrnutím vaší práce s Fešáky?

Je shrnutím historie kapely. Já měl tu čest, že jsem se dostal k archivu Pavla Brümera (1946 - 2015). Asi osm dnů jsem ho scanoval, a to mě dostalo. Byl jsem nadšený, že vidím fotky, které veřejnost nezná, a prosadil jsem si, že v knížce bude většina nepoužitých fotek i čtyřicet, padesát let starých.

Je to i lehce bulvár? Uvidíme dámy, se kterými Fešáci žili?

To ne. Je tu svatba Pavla Brümera a Karel Poláček, první kapelník Fešáků, je svědek. To jsou jediné rodinné fotky ze dvou beden, asi 700 fotek. Poskytla mi je Pavlova maminka, která Pavlovi poctivě archiv vedla.

Čím je knížka důležitá pro vás, čím pro fanoušky?

Ukazuje celou historii Fešáků. Já propadl country muzice ve 12 letech, po koncertu Greenhorns v Letním kině v Ústí. Tam jsem si nechal podepsat i Michala Tučného, tehdy s nimi zpíval, a začal jsem tím žít. Začal jsem jezdit na vandry i na tramp, kde se hraje tahle muzika s tramskou, v závěrečné fázi jsem začal fotit Michala po jeho odchodu k Tučňákům. Tři roky jsem byl jeho dvorní fotograf a dělal mu desku.

Jak jste spolupracoval s Fešáky?

S kapelou jsem pracoval mezitím. V roce 1987 jsem jim dělal fotografii k Salonu Fešáků. Členové kapely na ní jsou jako figuríny, mají na sobě visačky a onehdá Petr Novotný prohlásil, že to byla jedna z nejhezčích fotek Fešáků. Fotila se v Ústí, ten nápad jsem měl s Karlem Honsou, fotilo se to v květinářství na Terasě u Cíle, kde jsem měl ateliér.

Z těch fotek je mi krásně smutno, bude i fanouškům?

To asi ne, na většině fotek se kapela směje. Je vidět, že je v pohodě.

Ale v knížce je řada lidí, kteří už nežijí...

To ano. Ale když půjdete na můj záchod a rozhlédnete se, jedna třetina lidí, které jsem fotil, už tady není. Jsem s tím smířený. Samozřejmě, vždy to zabolí, mě to dostane do kolen. Stejně jako Pavel Brümer odešel i Honza Turek a Jindra Štáhlavský, už dávno tu není Michal Tučný.

Zdroj:

Ilustrační foto.

http://ustecky.denik.cz/kultura_region/petr-berounsky-fotoarchiv-fesaka-pavla-brumera-me-vazne-dostal-20170604.html

XXII. MEANDRY 2017

Skautský vodácký štafetový závod pětičlenných posádek o Mimoňské putovní pádlo pro skauty, trampy a veřejnost, který se každoročně koná v Hradčanech na Krokodýlí řece a v Polomených horách.

Letošní MEANDRY pro mě začaly úspěšnou zkouškou pedagogického minima v Mladé Boleslavi, kam jsem rok jezdil do školy. Po návratu domů jsem hned vyrazil na Hradčany na skautskou chatu, kde už přes dvacet let pořádáme tento štafetový závod. Všude bylo plno, jako za starých časů. Měl jsem radost, protože ve čtvrtek to vypadalo, že asi nikdo nepřijede. Hned jsem zaregistroval posádku naší osady do kategorie ZOMBIE, ve které musí být každému nejméně 50. Rys se svou čtyřicítkou jen smutně koukal! Večer jsme ještě stihli i zahrát na kytary a já pak noční vesnicí vyrazil na ranč, kde už byla skoro celá osada. Tady jsem se dozvěděl, že Ďábel kulhá ještě víc než obvykle a chodí s francouzskou hůlkou, páč položil

motorku. Bylo mi jasné, že ho dostaneme asi jen tak na pramici. O půlnoci přijeli pak Guglíci.

Ráno byl nástup všech závodních posádek a pořadatelů okolo 8,45, kde jsem všem vysvětlil pravidla a Kvído popsal trať, protože opakování je matka moudrosti a každý rok přijede někdo poprvé. Hned po nástupu jsme každému týmu dali džusany, které dovezl kamarád Milan. Bylo ukrutné vedro, tak byly přijímány s velkým povděkem! Naše posádka začala na rybníku, kde jsme společně jeli závod pramic. V naší kategorii byla i pramice „zombie“, ale zvládli jsme to i s raněným Ďáblem a nováčkem Ivou, byl jsem velmi spokojen! Ďábel si šel lehnout a my udělali i s holkami od Hvězdiček Aničkou a Babčou

přesun do Mimoně na soutok, kde začínala štafeta jízdou na kanoi. Hodně nás tu pobavila veteránská mužská dvojice Hvězdiček, která kufrovala hned po startu za mostem. Holky měly start vynikající a asi dvacet minut po nich jsme vypluli s Ivou i my. Byl jsem mile překvapen, jak to mému háčkovi šlo. Trochu jsme za mostem štrovali, páč bylo málo vody ale, jak jsme vjeli do meandrů, tak už jen pádlovat a kličkovat mezi vrbičkami. Dlouho jsem tento úsek neplul, a tak jsem byl tentokrát nemile překvapen, jak je zde Krokodýlí řeka zarostlá. Jinak se plulo dobře. *“Ivo, ne že budeš brečet, asi nás někdo dojíždí!”* U kafilérky nás předjela posádka s naším Martinem a Honzou a kousek před cílem další. Iva byla statečná a vzala to sportovně! Když jsem viděl začátek kempu, tak jsem měl radost a s hrůzou jsem si uvědomil, že mě čeká ještě horské kolo.

U princezny Klarisy jsem předal štafetu Guglovi, který hned vyrazil na běžeckou trasu. My vytáhli loď a autem jsme udělali přesun na start horského kola. Tady už seděla rozhodčí Zuzka a běžec Zuzanka. Ze začátku mě nenapadlo, proč je tak Zuzanka uříčená a skoro nemluví... Gugl si tentokrát u brodu nezouval boty, a tak dorazil celý splavený vcelku brzy. Převzal jsem štafetu a příšerným horkem vyrazil do terénu Polomených hor. První malé stoupání jsem měl okořeněné trampy, kteří mě tleskali a volali *„dědku, prď na to a pojd' k nám na pivo!“* Potom následovala krásná vcelku dlouhá rovinka, ale pak neslavně známý Kuprák. Veškeré hrdinství šlo stranou, slezl jsem z kola a tlačil až nahoru a pak i dolů, protože jsem se bál. Dole jsem pak málem nenasedl a byl jsem rád, že můj

slezina, kde jsme hráli do pozdních nočních hodin a radovali se, že vše dopadlo na jedničku.

Meandry 2017 jsou minulostí a my se už můžeme těšit na další ročník a v duchu si přát, že další trampské týmy přestanou být líný a doplní víc tu naši „mladou“ kategorii ZOMBIE! **Cipajs.**
/Foto najdeš na toh.rajce.net/

sedací manévr nikdo nevidí! Pak zase rovinka a Kantor se Sašou, kteří hlídali hlavní silnici. Bravurně jsem projel kolem nich a hurá dál na brod, který jsem přebrodivil i s kolem a pak celý zničený dojel na letištní plochu, kde jsem předal naši štafetu mistrně asi sedmdesátiletému Trampolínovi, který hned vyrazil na silničním kole na náš poslední úsek. Celý zničený jsem seděl a tupě zíral na letištní plochu a hlavou mě snad prolétlo německé letecké eso druhé války Hans Ulrich Rudel, který tu lítal. Zpět na zem mě vrátil příjezd Čandejse, který jel taky kánoj a horské kolo a vůbec mě nepřipadal unavenej! A to chtěl ještě na ploše Johnymu rozrážet vzduch...

Slavnostní nástup se trochu posunul, protože jsem nejdříve vytiskl místo diplomů velké účastnické listy a pak loňské diplomy...V naší kategorii jsme byli ze tří posádek druží /Renča Blaženka pak prohlásila v žertu, že jsme byli vlastně předposlední/, oni nás fakt Johnny, Čandejse a Jana porazili. Jinak putovní pádlo ve skautské kategorii putovalo tentokrát do Liberce a Jablonce. Večer pak byla country

VÝSLEDKOVÁ LISTINA MEANDRY 2017

číslo	kategorie	posádka	město	celkem
82	Mlaďoši	Boškof	Mimoň	1:46:25
4	Mlaďoši	Špekouni	Mimoň	1:50:15
51	Mlaďoši	Capitana Morgana	Mimoň	1:51:52
83	Mlaďoši	Jezevec race.com	Jablonec nad Nisou	1:53:31
58	Dvojice	Nezmafi	Mladá Boleslav	1:54:13
39	Skauti	Potápníci	Liberec	2:00:43
2	Skauti	2. ovs H2O - A	Mimoň	2:01:00
13	Roveři	2. ovs H2O	Mimoň	2:01:54
70	Mlaďoši	2. ovs H2O	Mimoň	2:03:21
84	Dvojice	Sorry jako	Liberec	2:04:46
94	Veteráni	T. O. Severní Hvězda	Hradčany	2:07:28
56	Skauti	Nimitz	Liberec	2:08:54
81	Roveři	30. ovs	Liberec	2:12:33
18	Skauti	4. ovs Jablonec	Jablonec nad Nisou	2:14:14
16	Veteráni	Mimoni	Mimoň	2:15:23
43	Rangers	Bláznivky	Mimoň	2:19:39
15	Skautky	Fram	Jablonec nad Nisou	2:24:31
79	Skauti	Hornet	Liberec	2:26:39
76	Skauti	2. ovs H2O - B	Mimoň	2:31:44
17	Skautky	Neonky	Mimoň	2:32:20
95	Mlaďoši	Crazy family	Mimoň	2:35:33
41	Zombie	Lenoši	Mix	2:38:03
12	Zombie	Severská Dvojka 1979	Hradčany	2:43:13
5	Zombie	Hvězdičky	Hradčany	2:52:03
91	Dvojice	Embrya	Jablonec nad Nisou	2:53:44

HISTORIE LETIŠTĚ HRADČANY (KUMMER AM SEE)

Letiště Hradčany (v letech 1939 až 1945 vedeno v Sudetech pod názvem „*Kummer am See*“ bylo vedeno do roku 1938 jako tzv. „zastřená plocha“, pro přistávání vojenských letadel. Toto v praxi znamenalo, že tento prostor byl určen jako jedno z možných polních letišť, použitelných při předpokládaném konfliktu s fašistickým Německem. Pro tehdejší typy letounů, tj. zejména dvouplošníky Avie B-534 a Letovy Š-328, které tvořily páteř předmnichovského letectva, takovéto letiště plně vyhovovalo, jedinou nutnou podmínkou pro jeho provoz bylo, aby startovací a přistávací plocha nebyla příliš měkká (rozbahněná) a aby bylo letouny možno v přilehlém okolí zamaskovat (což okolní prostor tehdy plně umožňoval).

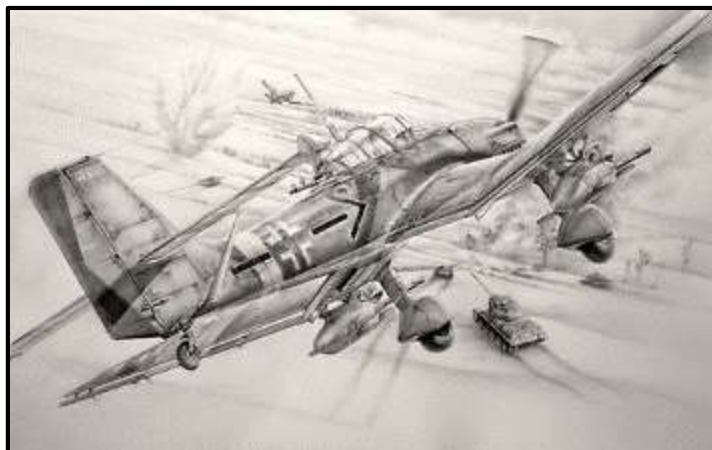
24. září 1938, za mobilizace Československé armády, uteklo vesměs německé obyvatelstvo do okolních lesů, aby 10. října uvítalo německý Wehrmacht při záboru Sudet. Německá Luftwaffe ihned zakalkulovala letištní plochu do svých útočných plánů, jako jedno z možných polních letišť pro dislokaci svých leteckých jednotek. Německé vojsko projíždělo přes Kummer opět 15. března 1939, kdy fašistické Německo obsadilo zbytek republiky a vytvořilo známý Protektorát. Po celou dobu války byla oblast v relativním klidu, který se porušil v roce 1945 s přibližující se frontou.

6. března 1945 začalo zpevnování letištní plochy francouzskými, polskými a dalšími zajatci, aby se sem přemístila bitevní eskadra SG 2 „Immelmann“ a to jmenovitě její Štáb a 2. skupina, pod velením známého bitevního letce Hanse Ulricha Rudela, který na východní frontě zničil, mimo desítek jiných cílů, za celou dobu války neuvěřitelných 519 ruských tanků. Tato eskadra byla zčásti vyzbrojena protitankovou verzí známého střemhlavého letounu Ju-87

Hans Ulrich Rudel.

„Stuka“ (verze „G“) a z větší části bitevní variantou obávaného německého letounu FW-190 (jmenovitě se jednalo o bitevní verzi „F“). Stíhací ochranu prostoru letiště zajišťovala 2. skupina stíhací eskadry JG 6 „Horst Wessel“. Jejím velitelem byl kapitán Fritz Karch, německé stíhací eso, který na západní frontě sestřelil z oblohy celkem 47 soupeřů, ze kterých bylo 21 obávaných čtyřmotorových bombardérů.

Jeho jednotka disponovala nejlepší pístovou německou stíhačkou, kterou byl FW 190D „Dora“. Rudel na působení své skupiny v Kummeru vzpomíná ve svých pamětech následovně: „V Kummeru (Hradčanech) je ubytována pouze naše 2. Skupina. Štáb eskadry je ve škole v Nimes (asi Mimoň) a částečně bydlí mezi obyvatelstvem, které je

pětadevadesáti procent německé a čte nám z očí každé přání. Ježdění na letiště a zpět není jednoduché a jeden muž vždy sedí na blatníku každého vozu a pozoruje nebe. Nad námi se co chvíli řítí američtí a ruští hloubkaři, kteří se v tomto prostoru se překrývají. Jedni přilétají ze západu, druzí z východu. Pokud startujeme do akce, čekají nás na jedné straně Američané a na druhé Rusové a ve vzduchu nad svou domovinou (!) absolvujeme kozáckou uličku. Naše staré Ju-87 mají v porovnání se stroji nepřítelů šnečí tempo a stále vzdušné souboje nás vyčerpávají do krajnosti, když letíme na určený cíl. Pokud zaútočíme, hemží se to tu nepřátelskými letouny a při zpátečním letu si opět musíme klestit cestu skrz uzávěry nepřátelského letectva. Naše protiletadlová obrana nám také musí většinou „prošťílet“ možnost přistát. Z Kummerského letiště startujeme většinou ráno se čtyřmi nebo pěti protitankovými Ju-87, doprovází nás deset až patnáct FW 190 z pumami a zároveň nám dělají stíhací ochranu. Také nás trápí nedostatek pohonných hmot. Nepřítel má ve vzduchu až pětinasobnou převahu. Máme nyní tvrdě vydělaný chlebiček.“

Velení nad všemi leteckými jednotkami v prostoru Hradčan připadlo právě Rudelovi, který měl z velících důstojníků nejvyšší hodnot a mimo jiné byl známým oblíbencem samotného Hitlera. Rudel, až do kapitulace 8. května 1945, vyvíjel poměrně intenzivní bojovou činnost proti postupující sovětské armádě.

8. května 1945, po posledním útoku na ruské tanky (který byl neúspěšný, jelikož se tanky v Krušných horách nepodařilo německým letcům nalézt) rozpustil Rudel, po vyhlášení kapitulace, zbytky své eskadry (zbylé stroje JG 6 odlétly již předtím na západ k Američanům) a v čele posledních sedmi strojů (tři Ju-87 a čtyř Fw 190) zamířil na rovněž západ, do amerického zajetí (zajmutí od Rudé armády se bál jako „čert kříže“, protože dobře věděl, že by skončil přinejlepším na dlouhá léta v pracovním táboře na Sibiři). Při tomto svém posledním bojovém letu narazila jeho skupina sice na formaci sovětských stíhacích letounů, ovšem sovětští stíhači na

zkušené frontové letce nestačili. Po kratším pokusu o sestřelení se Rudelovi a jeho druhům podařilo odpoutat od protivníků a později přistát na německém letišti v Kitzingenu, kde se němečtí piloti vzdali značně překvapeným Američanům, kteří toto letiště před časem obsadili.

11. května projela Kummrem první jednotka Rudé armády a 15. června zajistila prostor letiště strážní jednotka Československé armády. Vojenské orgány začali ihned s prohlídkou ukořistěného materiálu, se zvláštním zřetelem na nalezené německé letouny. Bohužel, většina z nich byla již neopravitelně poškozená, ať již působením „hloubkařů“, či přičiněním ustupujících německých jednotek nebo později, tzv. „lovci suvenýrů“. Přesto se vojenským úřadům podařilo na hradčanském letišti nalézt a zkompletovat několik strojů typu Fw 190, o které naše poválečné orgány měli velký zájem, jako zdroj informací pro další technický vývoj. Přes všechna tato pozitiva byl pouze jediný letoun Fw 190 přelétnut později do Prahy, ovšem při tomto přeletu havaroval. Tato nehoda byla pravděpodobně důvodem pro pozdější likvidaci (šrotaci) všech dohledaných Fw 190 z hradčanského prostoru.

3. října 1946 započalo vytyčování hranic vojenské oblasti za osobní přítomnosti generála Svobody. V prostoru Doksy-Osečná-Mimoň měla být vybudována výcviková základna prvního výsadkového útvaru naší armády (jehož základ tvořili jednotlivci, kteří většinou prošli tvrdou školou Slovenského národního povstání). Hlavním ubytovacím prostorem měly být budovy bývalé lesnické školy v Zákupích, v Hradčanech u Mimoně (letiště Kummer) se počítalo se zřízením základny vzdušného výcviku a Stráž pod Ralskem měla sloužit k výcviku specialistů. V čele úsilí stál tehdejší plk. Paleček.

Dne 1. října 1947 se začal v Zákupích formovat Pěší prapor 71 „Československých parašutistů“.

Po převratu v roce 1948 a zapojením republiky do sovětského bloku se severní Čechy ocitly v tzv. „předpolí“

plánovaného konfliktu mezi *Letouny, zanechané po německé kapitulaci kumerském letišti.*

Východem a Západem. Vojenské 1. oddělení hlavního štábu naplánovalo přesun výcvikových jednotek hluboko do předpokládaného týlu, kterým se stalo Slovensko.

Velitelství výcvikového vojska se však obávalo narušení výstavby svých jednotek a přesun všemožně zdržovalo.

Na letišti Hradčany se během výcviku používaly upoutané balóny a od listopadu 1949 kluzáky NK-4. Pro účely výcvikových seskoků pluk používal známé dvoumotorové letouny DC-2 „Dakota“, případně kořistní Si-204 „Siebel“. Kluzáky se používaly pro potřeby výcviku až do října 1951. V tomto roce začala stavba betonové dráhy, jež byla dokončena v roce 1954. Letiště pak sloužilo až do roku 1958 protivzdušné obraně republiky (která byla vyzbrojena zejména typem Mig-15, který vyžadoval zpevněné betonové dráhy). V průběhu organizačních změn,

Sovětské vrtulníky v r. 1984.

ukončených v roce 1964, se letiště Hradčany se svým 2. Sbolp. Ocitlo ve svazku 10. LA. Po okupaci ČSSR sovětskými vojsky v srpnu 1968 byl 2. Sbolp v Hradčanech zrušen a letiště předáno sovětské armádě. Ta ho používala přes dlouhých dvacet let. Po roce 1989, na základě mezivládní dohody, sovětské útvary letiště opouštějí, čímž začíná jeho postupná devastace až do dnešního stavu.

Letiště v Hradčanech patřilo české armádě až do roku 1996. Ta tuto svoji bývalou záložní základnu v tomto roce definitivně opustila a předala společnosti PRIVUM. Letiště bylo občas pronajímáno různým soukromníkům, většinou k létání s tzv. „ultra“ lehkými letadly nebo větroni. Komplex letiště je velmi rozsáhlý a společnost PRIVUM neměla dostatečné finanční prostředky (anebo zájem), a tak mnoho budov bývalé letecké správy je dnes již totálně zdevastováno a rozkradeno. Letiště je sice ve vojenských plánech vedeno stále jako záložní základna pro případ válečného konfliktu, ovšem armáda o svůj bývalý majetek moc zájmu nejeví. Letiště občas používají různé skupiny pro akce nejrůznější druhu – ať se již jedná o různé „párty“, závody motorkářů, skautské závody **MEANDRY**, či pro využití majitelů tzv. „ultra lehkých letadel“. Letiště také občas využívají filmaři, například režisér Zdeněk Svěrák zde natáčel exteriéry ke svému válečnému filmu „Tmavomodrý svět“.

V podstatě je ovšem letiště pomalu devastováno a za nějaký čas, pokud bude současný stav pokračovat, se změní opět pouze v „zastřenou plochu“, ovšem tentokrát posetou betonovými zbytky rozpadlých budov a zničených přistávacích drah. *Zpracoval a doplnil **Martin Šíla**.*

ZAS JEDEN VELKEJ ZA NÁMI

Při svých toulkách po osadách a mezi kamarády vždy vítám nahlédnutí do osadních nebo soukromých trampských archívů. Tentokrát mě ukázal Voko z Blue Nord kousky časopísku TULÁK z roku 1971 – 72, který psaný na stroji pro potřebu trampských osad vydávala pobočka JLC /Jack London Club/. Zde jedna povídka před začínajícími prázdninami. Ahoj Cipajs.

Všimněte si, že dnes v rubrice ZAMĚSTNÁNÍ neuvádí „rolník“ ale ošetřovatel, traktorista, dojička apod. Zkrátka specializace vládne světem. Rozhodl jsem se, že ani já nebudu déle obyčejným TRAMPEM. Jak krásně zní třeba tramp horolezec, tramp vodák, tramp jeskyňář atd. nejvíce se mě zamlouvá prostřední varianta tramp vodák. Jinak proto, že vodák se může „udělat“ kolikrát chce, což se u ostatních jmenovaných trampských profesí nedoporučuje, jednak proto, že mě kamarád Eda seznámil s partou vodáků, kteří měli jedno místo volné. Systematicky mě začal na plavbu připravovat, tak že jsem již během týdne bezpečně rozeznal *pádlo* od *vesla*. Za další měsíc jsem pochopil význam slova *peřej*, *šlajsna* a *schod*. Stal se ze mě průměrný vodák – teoretik. Připouštím ovšem, že již před velkým vodním vandrem jsem měl sjety necelé dva kilometry naší Orlice.

Konečně jsme vyjeli. Cílem byla Lužnice, neboť všichni brali zřetel na mé a taky Bačkorovy plavební

nezkušenosti. Kluci měli již své stálé dvojice, a tak nebylo nic divného na faktu, že jsem měl jet s Bačkorou. „Půjdu raději dělat háčka“, povídám mu, „kormidlovat neumím!“. „Mě je to jedno“, pronesl rezignovaně, „já v tom stejně ještě neseděl“. Zřejmě nekecal, neboť jsme se udělali i tam, kde to je teoreticky naprosto vyloučeno. Neustále na mě křičel, ať táhnu, asi chtěl, abych přitahoval, ale nebylo to tak jisté, neboť mě měl zrovna tak dost, jako já jeho. Konečně jsme oba

pochopili, že musíme tahat pádlo zepředu dozadu, chceme-li, aby loď jela zezadu dopředu. Tohoto poznatku jsme brzo plně využili a naše loď se hnala kupředu, místy ještě rychleji než proud. Potom se před námi znenadání objevil jez. Tuším, že ho ostatní přenášeli, ne však my! Při naší rychlosti bylo přistání na břehu neuskutečnitelné. První a poslední pokus o přibrzdění provedl Bačkora, který se vymrštil, rukama se zachytil lávky a nohy zahákl za zadní sedadlo. Kupodivu jsem jel dál a Bačkora, máčeje si kotníky ve vodě, visel na lávce a cosi na mě křičel, asi měl žízeň. Jak jsem už říkal, byl to „přenos“, ale při troše nešikovnosti se dal i sjet. Když jsem se přiblížil k jezu, začali si ostatní vodáci vytahovat foťáky a kdosi zařval: „*To je machr!*“ Častěji se ovšem ozývalo: „*Blázen, sebevrah a frajer!*“ Ze skromnosti ale připouštím, že to asi patřilo někomu jinému. Naštěstí byl jez dost široký, takže se tam má kanoe vešla, i když jsem jel na šíř! Pravděpodobně jsem se topil, ale když jsem otevřel oči, byl jsem již na břehu. Hned jsem se vydal pěšky proti proudu. Nejvíc mě překvapilo, že Bačkora na lávce již nebyl. Myslel jsem si, že se utopil, neboť s námi dál už nejel! Nebyla ani naše kanoe, jen pádla zůstala. Kamarád Eda mě protekčně vzal na svou loď. Eda byl zvyklý jezdit sám a dobře. Nyní se mi jelo mnohem lépe.

Dělal jsem, co mohl, ale zmařit mu jeho úmysl jet rovně se mi dařilo jen z části. Nevím, zda jsem pádloval ve vodě nebo ve vzduchu, jeli jsme dobře, tak že ve vzduchu! Přesto se nám nějakým zázrakem podařilo prorazit loď. Byl jsem svědkem dalšího zajímavého přírodního úkazu. Ačkoliv voda stoupala, loď klesala. Věčný samaritán Eda mě zachraňoval. Na jeho obhajobu musím ale říct, že se mu to moc nepodařilo!

BRIGGI

JACK LONDON CLUB

Posláním této organizace je sdružení všech přátel Jacka Londona bez rozdílu věku, pohlaví, národnosti, náboženské a politické příslušnosti a buditi v nich zájem o tramping, táboření, turistiku, tělovýchovu, sport, kulturu, literaturu, umění, vědu, techniku, filosofii, politiku, národní hospodářství, práci, pospolitost a život v přírodě i ve městech a vesnicích vůbec. 111. řádná valná hromada JLC se koná v úterý 30. listopadu 1971 v 19 hodin v Dietní jídelně, Ve Smečkách 26, Praha 2. Dochvilnost a účast všech členů JLC žádoucí. Čl. průkazy s sebou. Zástupci bratrských osad a klubů jsou vítáni.

Z TRAMPSKÝCH PLACEK

A tramské ohně vzplály...

Pod Kokořínem se konal 42. potlach TO. BLUE NORD u skalního bytu osady za účasti asi 40 kamarádů. Za krásného počasí proběhla soutěž v kuželkách, kterou vyhrál Kantor. Večer pak vzplál oheň, kde se hrálo, zpívalo a tlachalo dlouho do noci.

Založení TO. BLUE NORD - 1975

SVATEBNÍ ZVONY: TRAMPSKÁ SVATBA U NEPOMUKU

FOTO ze 17. potlachu T. O. USS spojeného s pravou tramskou svatbou šerifa osady Kid'áka s Mrazilkou - Nekvasovy u Nepomuku (9. -11. 6. 2017). „Kid'áku, díky za pozvání, po 57 letech jsem se opět zúčastnil čundrácké svatby! Ať se daří. AHOJ **Nanuk**“.

SVATEBNÍ ZVONY ZNĚLY I NA TO. WHITE STAR

"Jestli si myslíte, že jdete do RÁJE, tak šťastnou cestu!"

STŘÍBRNÁ SVATBA NA KOVÁRNĚ

Na KOVÁRNĚ nad Rynolticemi se konala Trampská stříbrná svatba šerifa Pařízka a Ivety za účasti pořádající osady, rodiny a kamarádů. „Žena si myslí, že muž se po svatbě změní, muž si myslí, že žena se po svatbě nezmění....“ Úvodní slova oddávajícího kamaráda Badeliho. Krásná akce a krásné setkání po letech. Ahoj!

Oheň plný muziky, vyprávění a hlavně vzpomínání vzplál na Kempu u Darky začátkem měsíce řízí.

Na Dnebohu u Růži pořádali trampové samotáři z PELÍŠKU potlachovou slezinu spojenou s velkým výšlapem do okolí.

Velmi zdařilou akci připravili pro kamarády "VESELÍ MLYNÁŘI" ve Mlýnech v Lužických mountains.

1. výroční oheň
 CECHŮ
 VESELÝCH
 MLYNÁŘŮ
 vzplane 17. června
 navečer
 za hospodou
 na původním
 placu

Naše trampské holky podnikly „poznávací čundr“ do Litoměřic se trochu kulturně vzdělávat a hlavně vyžít! Základnu si na víkend vybudovaly na maringotce u Renči Blaženky v Píšťanech.

"Konec DIETY v Čechách..."

45 LET TO. POSLEDNÍ MÍLE

Foto z prvních KÁROKROSŮ.

Krásných 45 oslavila TO. POSLEDNÍ MÍLE, která pořádala již 38. KÁROKROS. Gratulujeme!

STEZKY, CAMPY A OSADY JINÝM ÚHLEM POHLEDU

TRAMPSKÉ ZŘÍCENINY ČESKÉHO STŘEDOHOŘÍ -

/Dokončení z minulého čísla/

Trampskému národu je určitě nejvíc známým hradem Českého středohoří Helfenburk, nebo-li Ústecký hrádek. Nicméně o něm již bylo mnohé napsáno. A to i ve Štěksonu. Nechci

opakovat známá fakta. Tak se jen tak letmo, a z trochu jiného úhlu pohledu, podíváme na

další místa, která trampstvo také vždy řádně přitahovala. A nejen trampy, ale mnohem dříve i jednoho našeho významného básníka. A i o něm bude dnešní povídání....

Všechno to tenkrát začalo na Radobýlu. Se třemi kamarády jsme se vypravili na tento dominantní vrch. Jeho „vykouslý“ vršek, majestátní kříž

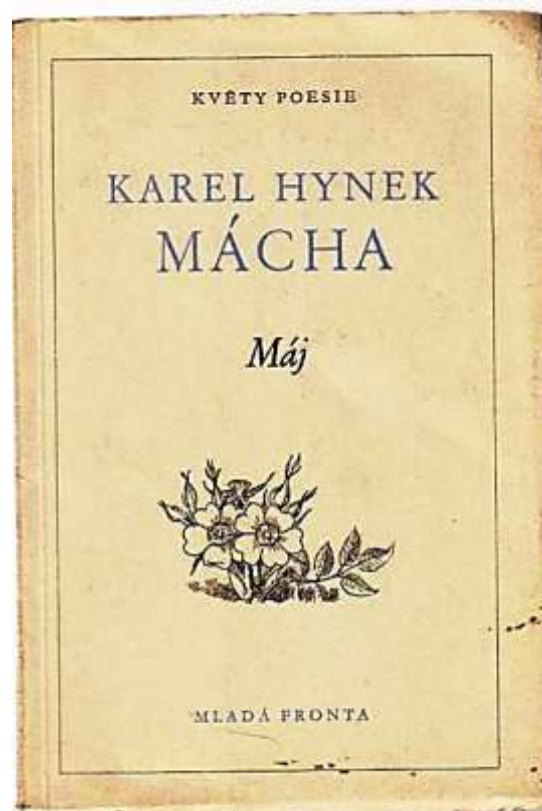

a výskyt celíku zlatobýlu a medvědice lékařské, mne fakt nenechávaly klidnou. Pár bylin jsem už měla nasbíráno a teplý den se měnil ve vlahý podvečer. Seděli jsme pod křížem a pozorovali svět pod námi. Samozřejmě, že i Litoměřice. V povídání jsme zabrousili až ke Karlu Hynku Máchovi, který zrovna tady, na Radobýlu, měl dokončovat svou poslední báseň- CESTA Z ČECH. Tady také spatřil velký požár Litoměřic a údajně měl 45 až 50 minut běžet k požáru pomoci hasit. Tehdy byl říjen roku 1836. Nu, a já jsem prohlásila, že by musel létat, aby to stihl.

Kluci se toho ihned chytli a test běhu do Litoměřic byl na světě. Domluvili jsme se, že prostě poběží 50 minut, a to z různých míst na Radobýlu (od Kříže, z plošiny pod vrcholem a z kraje louky před sešupem dolů), a kam doběhnou, tam doběhnou... Do Litoměřic za 50 minut nedoběhl ani jeden! Nerovný terén a stmívání si vážně koledovaly i o „zlámanou nohu“.... (USárny jsme měli na Kamýku. Běželo se jen se žracákem.) Nu, měli jsme o čem přemýšlet.

KAREL HYNEK MÁCHA, tedy jeho „duch“, byl najednou snad všude s námi. S mírnou nadsázkou by se dalo říct, že kam vstoupila noha trampa, tam cca 130 – 140 let před ním Karel Hynek! Posuďte sami. Zřícenina hradu Jana Žižky **KALICH** nad Třebušínem, zřícenina hradu **HAZEMBURK** v obci Klapý, s bílou a černou věží, který koupil r. 1335 Zbyněk Zajíc z Valdeka od krále Jana Lucemburského (Zajícům patřil také Ronov); na Lovosicku zřícenina hradu **KOŠTÁLOV**, který za husitských válek patřil Kaplířům ze Sulevic (! Milešov)... Ale také **ledové jámy** na **Plešivci** anebo i **Litoměřická katovna** (hrázděná budova za městskými hradbami z roku 1701, kde nejen, že skutečně žil i poslední litoměřický mistr popravčí Jan Ledvina, ale tato budova byla postavena na místě původní katovny od počátku Práva útrpného v Litoměřicích. Paradoxně je dnes kolem sídliště a ke katovně je „přilepená“ garáž!) či **Litoměřické popraviště** (v blízkosti městského špitálu. V Litoměřickém muzeu jsou uloženy dva skutečné popravčí meče). A to jsem se ještě ani nedostala k Bezdězu, Housce atd. Všechna tato místa a mnohá další patřila mezi oblíbená místa i Karla Hynka Máchy.

Období romantismu přivedlo mnoho lidí zpět k přírodě, to je nesporné. (Nic proti, vždyť i nás romantika stále oslovuje). Mne jenom začalo vrtat hlavou, jak to ten „kluk Máchů“ vůbec mohl všechno stihnout? On se nebyl jen jednou někde podívat, on se na ta místa opakovaně vracel, znal je

v různých ročních obdobích, zkoumal je, studoval a „prožíval“. Mezitím studoval práva a stihl i milostný život, jak dokládá jeho deník (vydán pod názvem INTIMNÍ KAREL HYNEK MÁCHA). Samozřejmě také psal. Mnohé jeho texty mají hodně mystický náboj, který sahá daleko za hranici běžného reálného vnímání. Že by se romantický „tulák“ a básník, který se narodil roku 1810 v Praze a zemřel v listopadu 1836, tedy ve věku 26 let, „pohyboval“ i v „jiných sférách“???

Ilustrace - K. H. Mácha.

Od mala hodně četl. Jeho oblíbeným autorem byl Byron. Přitahovala ho temná zákoutí i prastaré domy, či jiná místa s dávnou historií a silným GÉNIEM LOCI, jako třeba popraviště. Velmi miloval přírodu a vyhledával samotu. Přitahovaly ho rozvaliny i divoké rokle, čedičové vrcholy i pískovcové labyrinty. Jeho „rozervaná duše“ vnímala život, krásu a svobodu, stejně tak smrt a zmar. A to vše s takovou intenzitou a frekvencí, že se musím znovu ptát: Jak to mohl stihnout? Někdy snad musel také jíst a spát. Nu, asi toho moc nenaspal, protože miloval svit měsíce a po nocích navštěvoval hrobky, které na něj v noci velmi silně působily a voněly mu po růžích...A toto vše, jak jsem zjistila postupem let, se nějakým způsobem odráží v jeho díle. V jeho verších lze např. nalézt Zednářský rituál (báseň: ANIŽ KŘIČTE, ŽE VÁM STAVBU ZBOŘÍM), ale i učení starých Gnostiků (jak jsem už dříve psala, druh oficiálně zrušeného raného křesťanského učení, které mělo mnoho společného s Druidismem historických Keltů), ale i „odkazy“ na prastarou předkřesťanskou Geomantii (učení či okultní disciplína zabývající se energiemi a silami Matky Země. I toto učení bylo součástí Druidských znalostí). Běžným vnímáním světa tohle vše vážně nemohl za svůj krátký život stihnout. Možné to snad je jen při využití „věcí mezi Nebem a Zemí“ při „změněném stavu vědomí“. Nemohu si pomoci, ale mám velmi

Od mala hodně četl. Jeho oblíbeným autorem byl Byron. Přitahovala ho temná zákoutí i prastaré domy, či jiná místa s dávnou historií a silným GÉNIEM LOCI, jako třeba popraviště. Velmi miloval přírodu a vyhledával samotu. Přitahovaly ho rozvaliny i divoké rokle, čedičové vrcholy i pískovcové labyrinty. Jeho „rozervaná duše“ vnímala život, krásu a svobodu, stejně

silný vnitřní pocit, že před dvěma sty lety, nám po Praze, **Českém středohoří** a Kokořínsku putoval člověk, který měl s námi trampy mnoho společného a navíc zřejmě prožíval něco, co se v současnosti v psychotronice a mystice označuje jako holotropní vědomí. V holotropním vědomí totiž dochází k prolínání i různých časových rovin, takže můžete „nahlédnout“ do minulosti i budoucnosti a to třeba i zároveň. Rovněž tak se může stát, že jste na více místech najednou. A co dodat závěrem? Snad jen to, že ať budete na jakémkoliv „trampském místě“ Českého středohoří, můžete si být téměř naprosto jisti, že nějakým způsobem, ať již vzduchem, vodou anebo zemí, či propadlištěm času, nám tu „otisk své energie“ nechal i Karel Hynek Mácha. Možná, že za **OUPLNÉ LUNY BLEDE PLÁŠT JEHO SE VE VĚTRU ROZVINE ...**

T. S. Mára – Sever

BAJKY Z KROSNY

O TRAMPOVI A DEŠTI

Nebe potemnělo a vítr začal ohýbat větve stromů až k zemi. Nad obzorem již blesky křižovali nebe. Z dálky se ozývalo dunění hromu. Trampové přidali do kroku. Už nebyli daleko od skalních převisů. Když se člověk přimáčkne ke skále a přehodí přes sebe celtu, přeci jen spí více méně v suchu. Aspoň relativním. Jsou na místě. U ohniště je dřeva dost, pro další kamarády je nanosí až zítra. Takže rozdělat oheň a podél skalní stěny připravit spaní. Skála je místy hrbolatá a jasně,

že tvrdá, ovšem místo je vyvýšené a až na kousek pod skalním komínem kryté. Všichni už měli ustláno, jen Bendík neustále přenášel svůj spacák kolem dokola. „Kurňa, už někde zakotvuj!“, okřikl jej ostatní. „To není jen tak. Tady je to moc tvrdý, támhle moc hrbolatý. Já se chci pořádně vyspat. Musím si řádně vybrat!“ Nikdo to už neřešil. Jen se potouchle usmívali, když

viděli, že si stele, a dokonce bez celtly pod sebou, pod okrajem skály v místě, kterému říkali „lavór“. Věděli proč.

V noci trampy probudilo ječení Bendíka. „Já spím ve vodě, pode mnou je louže!“ „Co se divíš, když jsi si ustlal v lavóru“. Vidíš tu stružku na okraji? Tak tudy stejka voda ze skal nad námi.“ Bendík popadl věci a začal se drásat do průrvy ke „komínu“. „To bych nedělal“, poznamenal jeden z kamarádů. „Vypadá to, že bude ještě chvíli pršet a ta pidi tůňka na dešťovku, co je nahoře, se může přeplnit...“ „Přece nebudu spát v louži“, vyjekl Bendík a už zalézal do spacáku pod „komínem“. Tentokrát si celtu pečlivě rozprostřel pod sebe. Ještě než začalo svítat, slova kamaráda se naplnila. Bendík dostal ranní sprchu přímo do spacáku. A jaká z toho plynou poučení?

- 1. Když už moc vybíráš, dej pozor, abys nepřebral.**
- 2. Pokud si už lehneš, hled', abys měl dobře ustláno.**
- 3. Pakli-že už utíkáš z louže, dej pozor, ať nevletíš rovnou pod okap.**

T. S. Máma-Sever

O VANDRU NA HAZEMBURK, BOUŘCE, SADU A TRÁVĚ

Už je to hezkých pár let zpátky, kdy se tenhle příběh stal. Byla jsem rozhodnuta jet sólo vandr na Hazemburk a přespat přímo pod Bílou věží. Osud tomu však nechtěl, neboť jak jinak vysvětlit to, že při přestupu z vlaku na vlak jsem se u dveří do posledního vagónu srazila s kamarádem Kardem, který v rukách svíral jízdenku na Klapý, stejně jako já? „Ahóój, kam jedeš?“ pozdravil a ptal se. „Ahoj, jedu sólo vandr na Hazemburk“, odvětila jsem a lámala mu palec. „Tak to teda ne, sólo vandr

na Hazemburk jedu já, jed' jindy“, bránil se s úsměvem. Naše dohadování přerušil výpravčí. Nezbylo nám tedy nic jiného, než jet společně.

Stoupali jsme podvečerní krajinou ke hradu. Vzduch se vlnil a voněl létem, jen na obzoru se kupilo pár mraků

černých jako noc. Cestou jsme potkali nějakého vášnivého turistu, běžel v bílých kečkách a v ruce měl mapu a nějaký notes.“ Je to tudy na hrad Hazemburk, že?“ ptal se nás téměř pod hradem. Civěl do mapy a ani neviděl, že se před ním tyčí mohutná věž a za ní vykukuje druhá. „ Už jste v podstatě na Hazemburku“, pravila jsem. Zvedl hlavu a pokračoval:“ Skvělé! Mám toho na tenhle víkend hodně, nesmím se zdržovat! Jen si to odškrtnu a hned jdu!“ Zírali jsme na něj jak na zjevení, a když nás v poklusu míjel již na cestě zpátky, začali jsme se nezřízeně chechtat. Kochali jsme se rozhledem a důkladně si prohlíželi zbytky hradu. Pak už nám začalo kručet v břiše. „Asi bychom se měli najíst a rozbalit si, co ty na to, Karde?“ „Jasně. A spát budeme támhle“, ukázal rukou ke zbytkům hradeb. „Já bych chtěla trochu

blíž ke věži, moc mne to tam přitahuje“, namítla jsem. „Jdi si tam spát sama, ale neopovažuj se přiblížit k MÝM HRADBÁM!“ „K TVÝM HRADBÁM??? Dobře, ale ty se nepřiblížíš k MÉ VĚŽI!“ Z legrace jsme se jakoby hádali, mezitím společně pojedli obligátní chleba s paštikou a cibuli a každý si na SVÉM MÍSTĚ ustlal.

Začalo drobně pršet. Vyhlásili jsme příměří a přesunuli spacáky

doprostřed teritoria, neboť jsme potřebovali z celt postavit přístřešek a kromě nás schovat hlavně Kardeho kytaru. Vytvořit schopný přístřešek z celt ve tvaru čtverce a trojúhelníku bylo víc než zábavné. Mezitím přestalo pršet a vše najednou hrozitánsky potemnělo. Pták nezazpíval, větřík nezafoukal a i chomáče trávy se začaly hrůzou rolovat. Pohlédli jsme na nebe. Ze tří stran se směrem k Hazemburku hnaly tři bouřky! Blesky počaly ozařovat oblohu. Takhle rychle sbaleno jsem snad nikdy neměla. Z hradu jsme běželi a za námi šlehal blesk za bleskem. Než jsme doběhli pod hradby, třikrát vedle nás uhodilo. Z příšerných ran jsme skoro ohluchli. Doslova jsme vletěli do ovocného sadu pod hradem. „Ty jo, sem by jsme asi neměli, koledujeme si o průšvih“, namítla jsem. „Asi jo, ale podívej“, odvětil Karde. Otočili jsme a viděli, jak do míst, kde jsme chtěli spát, švihá jeden blesk za druhým. Zřejmě je přitahovalo čedičové a bůhví jaké podloží. Se slovy: „No, snad z toho nebude průser“, jsme vběhli do otevřené nízké boudy hlídače sadu. Venku se hustě rozpršelo. Vnitřek boudy byl prosycen podivnou silnou vůní. Všude po zemi byla totiž rozprostřená posekaná tráva plná bylin známých i méně známých, ba i

takových, které jsem před tím nikdy neviděla. Vše bylo pečlivě rozprostřeno v tak pěticentimetrové vrstvě. „Proč to tady je?“ divili jsme se. „Že by tráva pro králíky? Rozprostřená, aby se nezapařila? Ale vždyť tu nejsou žádní králíci ani králíkárna. Asi je mají jinde a tady si berou trávu. Jo a proto zřejmě byly dveře i okénko dokořán.“ Vítr zesílil a bouřka se roztočila i nad sadem. Zavřeli jsme okno i dveře a usadili se na rozprostřené trávě. Silná vůně sušící se trávy nás úplně prostoupila. Byla jsem z toho poněkud nespá. Karde mne uklidňoval: „Za bouřky si pro trávu určitě nikdo nepřejede. Až se to přežene, tak uvidíme.“ Na lihovém vařiči jsme si uvařili kafe a Karde počal ladit kytaru. Začala mne hrozně bolet hlava a také se mi točila a začalo se mi chtít blinkat. Nejistým krokem jsem vyšla před boudu a omdlela v sadu...

Zpátky jsem se vrátila asi za půl hodiny a úplně promočená. Karde si mezitím napůl rozbalil, seděl na spacáku, jednu botu měl zutou, druhou obutou, v rukách svíral kytaru a smál se na celé kolo. Na dotaz, co ho tak pobavilo, mi přerývaně odpověděl, že mu praskla struna od kytary. Nechápala jsem, co je na tom k smíchu, ale konec konců, hlava už tolik nebolela a blinkat už nebylo co. Navíc jsem se potřebovala usušit. Natáhla jsem v boudě kožené lano - kanadu, z USky vybalila spací jégrovky a triko, převlékla se, kalhoty a košili přehodila přes provizorní šňůru a s vystydým kafem usedla vedle Kardeho, kterého jsem začala přemlouvát, ať začne hrát, byť na pět strun. „Musím to doladit“, prohlásil rezolutně a v nespoutaném veselí začal stáčet kolíčky na kytare do jedné roviny. To už přišlo značně vtipné i mě a na tváři se mi vyloudil velmi debilní úsměv. „Bzz bingg“, praskla další struna. V životě jsem neviděla Kardeho veselejšího. Smíchy řval, rukama se plácal do stehů, do toho se pohupoval, jako když jede na koni a přerývaně zpíval: „Proč mám pořád jezdit na koni, proč mám pořád jezdit na koni, polykám prach a nevidím to, o čem dávno vím, že už nedohoním.“ O hodinu později měla kytara už jen jednu jedinou strunu a nás ze smíchu „bolel celý člověk“...

Probudila jsem se v půl šesté ráno. Nějak jsem nemohla zkoordinovat zorničky. Dekáč jsem měla srolovaný pod hlavou,

přikrytá jsem byla celtou a na půl zahrabaná v té, již značně vyschlé trávě. Pohledem jsem našla Kardeho. Spal u protější zdi. Sice pod spacákem, ale s jednou botou v ruce a s hlavou přikrytou ešusem. Pokusila jsem se vstát. Vrávoravým krokem jsem vylezla před boudu. Ze silnice pod sadem jsem zaslechla nějaký motorový zvuk...

Sotva jsme se stačili obléct a obout, zaslechli jsme dva mužské hlasy. Dělali si starosti o trávu, prý jí musí obrátit, aby nezahnla. No, nevím, my jsme seno pro králíky vždycky sušili na sluníčku, asi to bude nějaká zvláštní odrůda, tak jsem si vzorek, pro jistotu, strčila do kapsy. Odcházeli jsme hodně rychle. Věci jsme naházeli do cikánského rance a z boudy jsme vybíhali v okamžiku, kdy se k ní už z druhé strany přibližovaly dvě mužské postavy. Karde si sice chtěl ještě hrát na zajíce a psy (prý by mohli štěkat, až nás budou honit), a stále mu to vše přišlo velmi vtipné. Mne ale nějak humor přešel. O půl hodiny později jsme na mezi zabalili USky, pořádně zašněrovali kanady, já jsem si tu hrst odcizeného sena rovnoměrně rozdělila do obou náprsních kapes košile. Vandr mohl pokračovat. Bohužel si z něj dále, až do nedělního rána, moc nepamatuji. Mé vzpomínky jsou značně útržkovité. Karde mi pak sdělil, že mne asi hodinu vodil za ruku kolem nádraží jako družičku, neb jsem se neustále usmívala a všechny kolemjdoucí jsem, s bičem v ruce, uctivě zdravila: „Rukulíbám.“ To, že jsme jeli vlakem a dokonce dvakrát přestupovali, vůbec nevím. Jediné, co si z té soboty pamatuji, bylo to, že mne Karde donutil vzorek toho zvláštního sena vyhodit. Neděle už byla v pořádku. Jen jsem litovala, že jsem těm našim králíkům zase nic z vandru nepřivezla. Stejně jako psi a kočky se na mne vždycky tak smutně dívali, když jsem odjížděla...

T.S.Máma- Sever

POVĚST

Václav Hájek z Libočan uvádí, že hrad HAZENBURK byl postaven roku 754 bratry Kalbojem a Veslavem z Košťálova. Podle pověsti v Dalimilově kronice byl vrchol opevněn už v době lucké války, kdy jej vlastnili Lučané – konkrétně bojovník Léva, proti kterým bojoval český kníže Hostivít. Čechové hrad měli napadnout a Lučané se bránit vně jeho palisád. Když prohrávali a chtěli se vrátit do hradiště, jejich ženy na ně začaly křičet a poklepávat na sukně, aby se pod nimi skryli. Hradiště pak mělo být pojmenováno Klepý právě podle jejich klepání.

August Sedláček se na počátku 20. století na základě původního jména hradu a starších pověstí o jeho původu domníval, že v době stavby hradu muselo ještě být v paměti lidí starší opevnění. Dalimil by si jinak těžko vymyslel pověst o názvu ve své době nového hradu s úplně jinou historií. Kromě toho asi i Kosmas, který o hradu také psal, na místě skutečně viděl rozvaliny (patrně především mohutné valové opevnění) hradu na vlastní oči.

TRAMPSKÉ OSADY OKOLO VLTAVY

Během splutí peřejích královny našich řek VLTAVY, může každý pozorný vodák sledovat vedle krásné přírody i trampské osady a campy přímo u břehu. Například: MYŠÍ DÍRA, NADĚJE, ZLATÁ PODKOVA, JIŽNÍ KAROLÍNA...

MĚSTO RALSKO PORÁDÁ
ZÁBAVU POD ŠÍRÝM NEBEM

22. 7. 2017 OD 15:00 HOD.

COUNTRY PLÁŽ

HRADČANY

AREÁL PLÁŽE U HRADČANSKÉHO RYBNÍKA

..... HRAJÍ: .....

ZA TREST (FOLK | PRAHA)

COP (BLUEGRASS | PLZEŇ)

DIESEL (VŠEHOCHŮT | MIMOŇ)

OBČERSTVENÍ ZAJIŠTĚNO

VSTUP ZDARMA

RYCHLÉ ŠÍPY ZVOU TLOUŠTÍKA

VYSLECHL JSEM
BRATRSTVO KOČÍČÍ PRACKY!
CHTĚJÍ ZA VÁMI NĚKAM JÍT A
VYZVĚDĚT VAŠE TAJEMSTVÍ!!

A TO JE VŠECHNO?
MÁME MÁLO STRACHU! ALE
DĚKUJEME TI ZA ZPRÁVU A ZVEME
TĚ NA NAŠÍ SOBOTNÍ VÝPRAVU!

KŘÍČTE SI NA MNE, ŘEŽTE SI MNE,
MUČTE SI MNE CHLEBOVOU POLÍVKOU...
PŘECE JSEM NEJŠTĚŠTĚJŠÍM CHLAPCEM,
VŽDYŤ JSEM VIDĚL RYCHLÉ
ŠÍPY!

ČERVENEC

Po	3.	10.	17.	24.	31.
Út	4.	11.	18.	25.	
St	5.	12.	19.	26.	
Čt	6.	13.	20.	27.	
Pá	7.	14.	21.	28.	
So	1.	8.	15.	22.	29.
Ne	2.	9.	16.	23.	30.

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979